

Arrest

nr. 118 037 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juni 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat en haar advocaat P. ROELS en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 14 maart 2013 geeft verwerende partij de opdracht aan de gemeente H. om een E-kaart af te leveren.

1.3. Op 25 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op

verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Verzoekster werd hiervan in kennis gesteld op 4 juli 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: L.R.I.A.

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit : Spanje

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Geboortedatum : (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 21.08.2012. Ter staving hiervan legde zij volgende bewijstukken voor: een inburgeringscontract, een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse lessen, een inschrijvingsbewijs van de VDAB als werkzoekende, bewijs van inschrijving bij interimkantoren en sollicitatiebewijzen.

Gezien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de wet van 15/12/1980, dient vastgesteld te worden dat betrokkene ondertussen het verblijfsrecht bekam. Op 14.03.2013 werd er dan ook een brief verstuurd waarin vermeld werd dat betrokkene in bezit mocht gesteld worden van een verblijfskaart en waarin er ook gevraagd werd aan betrokkene om nieuwe bewijstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Betrokkene werd op 22.03.2013 in kennis gesteld van deze brief en zij legde naar aanleiding hiervan een aantal bewijstukken voor waaronder een OCMW-attest, 2 uitnodigingen voor een gesprek bij de VDAB, een inschrijvingsbewijs en deelcertificaat van Nederlandse les en meerdere sollicitatiebewijzen.

Aan de hand van het dossier, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene, gedurende de ganse periode van haar verblijf in België als werkzoekende, er nog steeds niet in geslaagd is tewerkstelling te bekomen. Betrokkene legt wel bewijs voor dat zij niet ten laste is van het OCMW, dat zij werd uitgenodigd door de VDAB voor een gesprek, dat zij gesolliciteerd heeft en Nederlandse les heeft gevolgd maar zij maakt hiermee niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling.

Vanaf het indienen van haar aanvraag van verklaring van inschrijving heeft betrokkene niet één dag kunnen werken in België al was het maar op proef of interimbasis. Dat blijkt uit de databank van de RSZ (Dolsis). Niets in het dossier wijst er op dat daar binnenkort verandering zou kunnen in komen. Dit blijkt uit de reacties van werkgevers op haar sollicitatiebrieven tot op heden. Er wordt gesteld dat haar profiel niet aansluit met de eisen van functies en de lokale arbeidsomgeving. Bovendien blijken alle sollicitaties van mevrouw in het Engels plaats te vinden, wat mogelijk wijst op een gebrek aan kennis van één van de landstalen. Ook dit vormt kennelijk een struikelblok voor sommige werkgevers om haar in dienst te nemen, zo blijkt uit bepaalde reacties. Vandaar de behoefte van mevrouw om te starten met Nederlandse lessen.

Betrokkene heeft nu al ruim 10 maanden de kans gekregen om een job te zoeken maar zij is hier kennelijk nog niet in geslaagd. Ondanks de bemiddeling van de VDAB, het volgen van Nederlandse lessen ed, is er weinig vooruitgang zichtbaar wat haar kansen op tewerkstelling in België betreft. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende diploma's, vaardigheden, vroegere werkervaring, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet werkaanbod van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zouden kunnen blijken.

Overeenkomstig art. 42 bis, §1 van de wet van 15/12/1980 dient dan ook een einde gesteld te worden aan het recht op verblijf. Betrokkene kan immers niet langer het voordeel van de twijfel genieten wat betreft haar reële kans op tewerkstelling. Betrokkene verblijft intussen +/-10 maanden in België, indien zij een reële kans op tewerkstelling zou maken, mag redelijkerwijze worden aangenomen dat betrokkene intussen aan de slag zou zijn. Dit is in casu niet het geval waardoor het verblijfsrecht niet langer kan worden uitgeoefend.”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”* Dit houdt in dat indien het beroep en de middelen op grond van het verzoekschrift ontvankelijk zijn, er enkel uitspraak gedaan wordt op grond van wat in de synthesesemorie wordt weerhouden als middel en betoog.

In de voorbereidende werken van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie die ertoe strekt artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet te wijzigen, kan immers het volgende gelezen worden: *“De meerwaarde van een synthesesmemorie is meervoudig omdat het verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”* (Kamer, zitting 2012-2013, Doc 53, 2572/002, p.6).

Uit het bovenvermelde kan afgeleid worden dat de bedoeling is de vereenvoudiging van het onderzoek van het annulatieberoep door het de Raad mogelijk te maken uitspraak te doen op basis van één enkel procedurestuk van een verzoekende partij, met name de synthesesmemorie.

In casu blijkt dat verzoekster in de synthesesmemorie een toelichting bij de middelen verstrekt die verschilt van de uiteenzetting in het verzoekschrift. Hierna worden de middelen derhalve enkel in ogenschouw genomen zoals zij in synthesesmemorie voorkomen (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.017).

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. Het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.”*

Verzoekster betoogt als volgt in haar synthesesmemorie:

“Als antwoord op de nota van verwerende partij aangaande dit 1e middel stelt verzoekster dat er wel degelijk dient rekening te worden gehouden met de nieuw aangebrachte gegevens zijnde diploma's en werkervaring aangezien verzoekster enkel na kennisname en lezing van de bestreden beslissing vernam dat zij deze bewijzen diende bij te brengen en niemand haar hier ooit op gewezen heeft. Bovendien maken deze bijkomende gegevens een belangrijk argument uit om te stellen dat verzoekster wel degelijk aannemelijk maakt dat zij nog steeds een reële kans maakt om te worden aangesteld. Zij heeft wel degelijk werkervaring en de vereiste diploma's. De ICT sector is hot en is men constant op zoek naar nieuwe krachten. Tenslotte moet verzoekster vaststellen dat verwerende partij geen standpunt inneemt aangaande een attest dat werd afgeleverd aan verzoekster met voorlopig verblijf tót 26.7.2013 wat compleet haaks staat op de bestreden beslissing... Geen rekening houden met deze gegevens zou een schending uitmaken van de beginselen van behoorlijk bestuur. Dit 1e middel is gegrond.”

2.2. Waar verzoekster een schending van het motiveringsbeginsel opwerpt en inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing in zoverre verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd – luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.4. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verzoekster geen reële kans maakt op tewerkstelling in België. Er wordt vastgesteld dat verzoekster niet één dag heeft kunnen werken in België en dat er geen

elementen zijn die wijzen op een verandering op dit vlak. Uit reacties van werkgevers op sollicitatiebrieven van verzoekster wordt afgeleid dat verzoeksters profiel niet aansluit bij de eisen van functies en de lokale arbeidsomgeving. Verwerende partij wijst erop dat er geen concreet werkaanbod voorligt van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 14 maart 2013 door verwerende partij werd uitgenodigd om documenten voor te leggen betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-atteest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat verzoekster *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit [...] het recht op verblijf [kan] verliezen”*. Dit schrijven – waarvan verzoekster overigens een kopie aan haar verzoekschrift voegt – werd aan verzoekster betekend op 22 maart 2013.

2.6. Verzoekster maakte in antwoord op voormeld schrijven volgende stukken over:

- meerdere sollicitatiebewijzen;
- twee uitnodigingen voor een gesprek bij de VDAB op 15 maart 2013 en 18 april 2013;
- twee attesten van 4 november 2012 en 13 januari 2013 waaruit blijkt dat verzoekster met succes twee cursussen Nederlands volgde en twee inschrijvingsbewijzen van 6 december 2012 voor vervolgcursussen Nederlands;
- een verklaring van het OCMW Halle van 22 maart 2013, waaruit blijkt dat verzoekster geen financiële steun ontvangt van het OCMW.

2.7. Verzoekster bekritiseert de overwegingen in de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan informatie betreffende haar diploma's en vroegere werkervaring, maar zelfs indien zij kan worden gevolgd in haar betoog dat haar nooit gevraagd werd om dienaangaande stukken over te maken en zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat verzoekster deze stukken dienstig overmaakt door de neerlegging ervan bij de Raad, toont verzoekster niet aan dat zij met het overleggen van diploma's behaald in Spanje en het overleggen van stukken inzake werkervaring in Spanje samen genomen met de in punt 2.6. bedoelde stukken die beoordeeld werden in de bestreden beslissing, enig belang heeft, nu dit geen afbreuk doet aan de kernvaststellingen in de bestreden beslissing, met name dat verzoekster sedert haar vestigingsaanvraag niet één dag gewerkt heeft in België – hoewel zij zelf stelt dat de ICT-sector *“hot”* is – dat haar profiel niet aansluit bij de eisen van functies en de lokale arbeidsomgeving en dat er geen concreet werkaanbod voorligt van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling zou kunnen blijken.

2.8. Waar verzoekster aanhaalt dat verwerende partij geen standpunt inneemt aangaande een attest dat aan haar werd afgeleverd met voorlopig verblijf tot 26 juli 2013 en voor zover dient te worden begrepen dat ze hiermee beoogt te verwijzen naar de bijlage 15 van 11 juni 2013 (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift) en waar ze betoogt dat dit *“compleet haaks staat op de bestreden beslissing”*, merkt de Raad op dat de vermelding *“dit attest dekt voorlopig het verblijf tot 26.07.2013”* louter zegt wat het zegt, namelijk dat verzoeksters verblijf *“voorlopig”* en ten laatste tot 26 juli 2013 gedekt werd door het attest in het kader van een aanvraag elektronische vreemdelingenkaart. De afgifte van deze bijlage 15 verhindert geenszins het nemen van de bestreden beslissing door verwerende partij waarbij een einde gesteld wordt aan verzoeksters verblijf en dus ook aan haar voorlopig verblijf, minstens toont verzoekster niet aan dat zij nog om een andere reden een verblijfsrecht had en nog steeds heeft. Het gegeven dat verwerende partij in haar nota geen standpunt inneemt aangaande deze kwestie verhindert de Raad niet het voormelde vast te stellen, gelet op het inquisitoriaal karakter van onderhavige procedure.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel”*.

2.10. In een derde middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM)”*.

Verzoekster betoogt aangaande beide middelen in haar synthesememorie:

“Als antwoord op de nota van verwerende partij aangaande dit 2e en 3e middel dient Uw Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing als onredelijk voorkomt aangezien er wel degelijk een reële kans op tewerkstelling aanwezig is waarmee verwerende partij - zelfs wanneer zij ermee geconfronteerd wordt - geen rekening wenst te houden.

De bestreden beslissing is dan ook geenszins redelijk te noemen.

Verzoekster kan wel degelijk in concreto aantonen dat er een schending voorligt van artikel 8 EVRM.

Immers de handhaving van de bestreden beslissing zal er hoe dan ook toe leiden dat verzoekster moet gescheiden leven van haar partner de heer P. met wie zij sinds 22.8.2012 samenwoont in Halle.

De heer P. woont en werkt in België en zal om die redenen niet vertrekken naar Spanje.

Wanneer verzoekster wel degelijk het bevel zou opvolgen betekent dit in concreto dat zij gescheiden zal leven van haar partner wat een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Het is duidelijk en concreet dat dit een onevenredige schade toebrengt aan zowel haar gezinsleven als dat van de heer P.”

2.11. Met haar betoog in de synthesesamenvatting dat ze wel degelijk een reële kans op tewerkstelling heeft, wat niet meer is dan een overtuiging, wordt geen schending aangetoond van de in het middel aangehaalde beginselen.

2.12. Voor zover verzoekster beoogt te verwijzen naar de stukken die zij aan haar verzoekschrift voegt waar zij stelt dat *“er wel degelijk een reële kans op tewerkstelling aanwezig is waarmee verwerende partij – zelfs wanneer zij ermee geconfronteerd wordt – geen rekening wenst te houden”*, volstaat het te verwijzen naar hetgeen gesteld werd in punt 2.7.

Het tweede middel is ongegrond.

2.13. Het begrip *“familie- of gezinsleven”* is volgens het Hof: *“essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties”* (cf. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 150). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- of familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoekster met haar beknopt betoog niet aantoont dat zij hier een privéleven of familieleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM.

2.14. Indien er toch van dient te worden uitgegaan dat verzoekster met de heer P.P. een familieleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.16. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.17. Verzoekster die blijkens het administratief dossier slechts sinds augustus 2012 in België verblijft, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner, met wie zij naar eigen zeggen slechts sedert 22 augustus 2012 samenwoont, te blijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden

beslissing houdt niet in dat verzoekster gedwongen verwijderd wordt en houdt evenmin in dat zij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner. De Raad merkt tenslotte op dat het verzoekster vrijstaat om ter vrijwaring van haar voorgehouden relatie met een Belgische onderdaan om die reden een vestigingsaanvraag in te dienen, wat zij blijkens haar verklaringen ter terechtzitting ook blijkt te hebben gedaan in september 2013. Klaarblijkelijk is die aanvraag nog in behandeling.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA